

s vrtačkou nemohlo k podobnému úrazu dojíti a neodbornost osoby s ní pracující nemuseli a nemohli ani předvídati. Pak ale není na straně žalobce jen spoluzavinění, jak dovozuje odvolací soud, nýbrž žalobce musí si přičísti výhradně sám celou vinu na úrazu, když jej utrpěl při práci, k níž se, ač neměl odborné znalosti, sám dobrovolně nabídl kováři D., jemuž tato práce příslušela.

Čís. 17403.

Opírá-li nemocenská pojišťovna svůj nárok na zaplacení pojistného za zaměstnance proti dědici zaměstnavatele, který byl povinen zaměstnance k nemocenskému a starobnímu pojištění přihlásiti a pojistné platiti, o to, že se dědic přihlásil k pozůstalosti bezvýjimečně ze závěti a, že z tohoto důvodu ručí za dluh zůstavitele (§ 801 obč. zák.), je pro tento spor přípustný pořad práva.

(Rozh. ze dne 5. října 1939, Rv I 439/39.)

Žalující okresní nemocenská pojišťovna přednesla, že otec žalovaného František J., mlynář a obchodník ve V., zaměstnával od 1. ledna 1930 Emmu K., avšak nepřihlásil ji ani neplatil za ni pojistné u žalobkyně. Jmenovaný zemřel dne 22. prosince 1933 a ustanovil žalovaného universálním dědicem. Žalovaný se přihlásil bez dobrodiní inventáře a pozůstalost byla mu odevzdána do vlastnictví 30. listopadu 1934. Výměrem z 2. června 1936 bylo vyměřeno za zaměstnankyni za dobu od 1. ledna 1930 až do 30. listopadu 1935 pojistné nemocenské, invalidní a starobní ve výši 1.835 K 40 h. Žalovaný zaplatil však pojistné jen za dobu 18 měsíců ode dne nabytí podniku zpět počítáno ve výši 798 K 50 h s přísl. Zbytek 1.046 K 90 h odmítá zaplatiti a domáhá se proto žalující pojišťovna jeho zaplacení žalobou. Nižší soudy uznaly částečně podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání, a v otázce, o niž jde, uvedl v

důvodech:

Vzhledem k předpisu § 240, odst. 3 c. ř. s. uvážil dovolací soud především, zda jest přípustný pro souzený spor pořad práva. Ve sporu jde o zaplacení pojistného k sociálnímu pojištění za zaměstnankyni Emu K. v době, kdy tato sloužila ještě u otce žalovaného, zemřelého dne 22. prosince 1933. Žalobkyně vyloučila výslovně použití předpisu § 171 zákona čís. 221/1924 Sb. z. a n. v doslovu vyhlášky ministra sociální péče čís. 189/1934 Sb. z. a n. a také použití § 1409 o. obč. zák. Podle přednesu žalobkyně byl již zemřelý otec žalovaného povinen přihlásiti Emu K. k nemocenskému a starobnímu pojištění od 1. ledna 1930 a byl povinen platiti pojistné. Zemřelý otec žalovaného tak ne-

učinil a žalobkyně zřejmě míní, že z toho důvodu vznikla jí pohledávka proti němu na pojistném. Ježto pak žalovaný se přihlásil k pozůstalosti po svém otci bezvýmínečně ze závěti, ručí podle § 801 o. obč. zák. za tento dluh svého otce. Žalobkyně, i když cituje svůj výměr ze dne 27. června 1936 č. 5933/79, uplatňuje jasně svým přednesem toto ručení žalovaného jako dědice. Nejde tedy již o výrok o pojistné povinnosti Emy K. a o povinnosti placení pojistného stíhající zaměstnavatele, ani o ručení nástupce podniku podle § 171, věty první, dotčeného zákona č. 221/1924 Sb. z. a n., o nichž jako o otázkách veřejnoprávního poměru jsou povolány rozhodovati úřady správní (srov. rozh. č. 16053, 5398 Sb. n. s.). Předpisy §§ 170 a 171 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. dávají totiž možnost správním úřadům k předepsání pojistného proti osobám jiným než zaměstnavateli jen v obmezeném rozsahu a výslovně poukazuje § 171, posl. věta dotčeného zákona v dalším na ručení těchto osob podle práva občanského. Rozhodnutí o ručení těchto třetích osob za pojistné vyvěrající z předpisů občanského práva přísluší soudům (srov. rozh. č. 14525 Sb. n. s.). Pokud při tom třeba řešiti otázky práva veřejného, o nichž nebylo správními úřady pravoplatně rozhodnuto, řeší si je soud sám prejudiciálně v důvodech.

Čís. 17404.

Zkrácení věřitele předpokládané v § 2 č. 2 odp. ř. je tu i tehdy, když jmění, které dlužníkovi zůstalo, není tak snadno dosažitelné exekucí věřitelů, jako jmění, jež dlužník odporovatelným jednáním zcizil.

K naplnění pojmu zkrácení může postačiti, že dlužníkovi zůstal z jeho majetku jen nárok na přidělový pozemek, jehož exekuční zpeněžení podléhá svolení Státního pozemkového úřadu.

(Rozh. ze dne 5. října 1939, Rv I 605/39.)

Podle přednesu žalobkyně byl Jan H. uznán povinným platiti jí na výživném 100 K měsíčně, počínajíc dnem 9. června 1937, a to částky dospělé po právní moci usnesení do 14 dnů, budoucně pak dospívající částky vždy každého měsíce, a to prvního předem pod exekucí. Podle toho měl Jan H. zaplatiti žalobkyni od 9. června 1937 do podání žaloby částku 1.400 K a na útratách 1.038 K 65 h, celkem 2.438 K 65 h. Žalovaná Marie H., s níž Jan H. žije již od podzimu 1936 v mimomanželském společenství, převedla však za účelem zkrácení žalobkyně smlouvou ze dne 13. července 1937 na sebe polovinu nemovitostí patřící Janu H. a zapsanou ve vložce č. 68 poz. knihy kat. úz. Š. Úmysl Jana H. zkrátiti žalobkyni byl žalované znám, neboť žalobkyně na své nároky žalovanou upozornila. Žalovaná také výslovně prohlásila, že na sebe převedla polovinu nemovitostí Jana H. proto, aby tento nemusel platiti žalobkyni výživné. V době převodu nemovitosti byla již na Jana H. podána žaloba